

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

R

97931

A

PESMI,
cerkvene in druge

Zložil

ANDREJ PRAPROTNIK,
učenik.

*Z dovoljenjem visokočastitljivega
Ljubljanskega škofjstva.*

V LJUBLJANI.

Natisnil Jožef Rudolf Milic.

1856.

R97931

97931

Q. 1. XII. 1947/10 287

Cerkvene.

Perva struna, ki zapoje,
Božjo slavo nam zvišuje!
Naj unema sestre svoje,
In v soglasje jih združuje!

Božična I.

Zveličar preljubi
Je prišel nocój,
Raduj se, o človek!
In slavo mu poj!
Prelepo in milo
Nebó se žarí,
Tak svítile ni bilo
Nikdar še nočí!

V višavi razlega
Se petje lepó,
Nebeški duhovi
Na nebu pojó.
„Naj Bogu bo slava,“
Odmeva vse čez,
„Mir zemlji izviraj
Nocój iz nebes!“

In angel, nebeški
 Približa se sam,
 Pastirjem oznani,
 Ki pasejo tam:
 „Nikar se ne bojte,
 Veselje povem,
 Mesija vsj^h rojen
 Nocój je ljudem!

Zveličar

Pri Betlehem' mestu
 Se čudo godi!
 Tam v hlevu na slamci
 To dete leži.
 Živinč^o revno *ubogo*
 Za družbo imá,
 Pastirčⁱ tje pojđ'te,
 Molite Bogá!“

lj

Veselo
 In radi vsi k njemu
 Tje v hlevac hité,
 Dar'vati, postrečit *Tam dete v plinčah*
 Skerbnó mu žele. *Povite dobé.*
 Pobožno častijo
 To dete svetó,
 Obljublje vsi mu
 Služiti zvestó.

Obečajo

~~Let-tavžent, že več je~~ *Minulo let mnogo*
~~Od tiste noči,~~ *Od te je noči,*
 On tisti pa zmóraj *zmirom*
 Pri nas še živi.
 Prisérčno častimo
 S pastirčj ga zdaj,
 Zvestó mu služimo,
 Da pridemo v raj!

11. je

II. ^žže

11ji

Pastirč^{ki} iz spanja
 Vstanite nocoj!
 Le hitro nakviško,
 In pojd' te z manoj!
 Ne veste, kaj vid^{il} 11 el
 Nocoj sim ^{že} vse, + v
 In kaj ^{že} vse slišal, + v
 Čuditi se je!

Ko pasel pod hribc^{am} 1e
 Sim svoje ovcé,
 Naenkrat zagledam
 Vse gaje sv^{it}lé. 1e
 Prelepi mladenc^{ki} 111 eč
 Prikaže mi se,
 Prestrašen jaz revč^{ik} revč^{ik}
 Bojim se ga še.

Heč

Pa kmal^o previdim,
 Da bati se ni,
 Mladenc^{ki} veselo
 Me nagovori:
 „Ne boj se, ne boj se!“ maj dragi
 Mi reče vesel,
 „Lej srečo veliko
 Ves svet je prejel!

Kar Bog je obljubil
 Že dolgo popred,
 Nocój je vse ~~spolnil~~, *li*
 Odrešen bo svet.
Kveličar Mesija nebeški
 Vam rojen je zdaj,
li Zatepal hudobo,
li Odpéral bo raj.

Ponižno na slamci
 Tam v jaslích leži,
 Rožice vam ~~mito~~ *prijazno*
 Naproti moli. —
 Hitite vsi k njemu,
 On rad vas imá,
 Molite, prosite,
 Da srečo vam dá!“

To vse mi je rekel
 Mladenček vesel, *li*
 Nakviško se ~~dvignil~~ *vzdignil*
 In lepo zapel:
 „Bogu na višavi
 Naj slava ~~zvoni~~, *oloni*
 In mir naj objema
 Vse dobre ljudi!“

^{ci}
 Pastirč~~ki~~ preljubi,
 Vstanimo, pojd'mó, *Hitimo zdaj tje,*
 Nebeška luč sveti,
 Kot dan je svitló! *Prav svetlo je ose.*
 Pred mlad'ga Mesija *Kvečičarja, dete*
 Padimo na tla, *Prosimo nočej,*
 Lepó ga častimo *Da se nas usmili,*
 Iz vsiga sercá! *Nam blgor ad svoj.*

O dete presveto!
 Pri tebi smo zdaj,
 Te pros'mo ponižno, *prosimo ljubo srce*
 Vse dobro nam daj!
 Da tu bi živeli
 Na svetu lepó,
 Ko umreti bo treba,
 Da šli bi v nebó.

III.

Angel!

Naj slava v višavi
 Bogú se glasi,
 Naj mir osrečuje
 Vse dobre ljudi!

Pastir.

Vstanite, o bratje!
 Se dela že dan,
 Nobeden ne bodi
 Dremoten, zaspan!

Od neba razlega
 Se petje lepó,
 Človeški glasovi
 Tako ne pojó.

Angel!

Ti zemlja presrečna,
 Veseli se zdaj!
 Nocoj se ti bliža
 Vsa milost in raj!

*) / Riharijev .

Pastir.

1g

Poglejte nakviško,
 Če zdi se mi res,
 So angeji božji, —
 K nam grejo z nebes!

Krdelo

Lej množ'ea veliká o
 In dolge versté,
 Kak lepo njib petje
 In harfe doné!

Angelj

Nakviško pastirč!i
 Presrečni je čas!
 Gospod iz višave
 Zdaj pride do vas!

Veselo naj bije
 Zdaj vsako sercé,
 Vsi čuti in dihi
 Boga naj časté!

Nocój napojila
 Je milost zemljó,
 In luč razsvtlila /e
 Je čérno temó.

Med vami tam v hlevu
 Se dete rodi —
 Meslja, ki davno
 Že svet ga želi.

Pred njim odmikuje
 Se greha temá,
 O blagor pač temu,
 Ki prav ga spozná!

Ljubezni cvetlice
 Bo v serca sadil,
 Krivico zatéral,
 Pravico učil.

j
Pastirči.

O slava! o slava!
 Teb' dete svetó!
 Narodí vse zemlje
 Naj tebi pojó!

~~Karkoli je zvezdic~~ *Vse zvezde v višavi*
 In lučič nebá,
 Vse v slavo, záhvalo
 Naj tebi miglja!

Nad hlevom^{om} prelepo
 Naj ptički pojó,
 Na postélj^{ji} tvoji
 Naj rož^{ke} cvetó!

Karkoli le diha,
 Kar rase, cvet^é
 Vse tebi, o dete!
 Naj slavo dajé.

Angelj.

Naj slava v višavi
 Bogu se glasi,
 Naj mir osrečuje
 Vse dobre ljudi!

IV.

Sam.

Prelepo nočoj nam žari se nebó,
Gotovo tak zarja ne sije svítlo.

Vsi.

Ivetloha

~~O~~ zarja nebeška
Prečudna nam sije,
Nebeške sladkosti
Na sèrce nam lije!

Sam.

Slušajte od kod nam ti glasi doné, —
Od kod so, ki segajo čudno v sèrce?

Vsi.

Na nebu duhovi
Tak lepo pojejo,
Bogu na višavi
Zdaj slavo dajejo.

Sam.

Povejte, kaj vender pomeni vse to,
Zakaj veseluje zdaj celo nebó? *— vsimno*

do kraja

Vsi.

Nocój se obljuba
 Presveta spolnuje,
 Zveličar na zemljo
 Se nam ponižuje.

Sam.

O sreča nezmerna za nas je ljudi,
 Tak srečne ni bilo ~~nikol~~ se noči!

nikoli

Vsi.

O čase presrečne
 Smo mi doživeli,
 Kar davno želeli,
 Nocój smo ^{vt}prejeli!

Sam.

Povejte mi kje je Zveličar svetá —
 To dete prežlathno, da vidj bi ga?

preblago

Vsi.

To dete presveto
 Neskončno češeno *150*
 Je v hlevu na slamci
 Ponižno rojeno!

Sam.

O čudna ponižnost Gospodova je!
 On, Stvarnik, pa ~~p~~ hlevuq k živinici gre!

ubožen

Vsi.

Pastirčki ubogi
Zdaj k njemu hitijo,
V nedolžnosti svoji
Lepó ga častijo.

Sam.

Hitimo mi tudi, in k njemu pojd'mo,
Pri njemu vsi milost vse milosti so!

Vsi.

Le pojd'mo ~~vsí~~ k njemu,
Lepó ga častimo,
In svoje nadloge
Mu vse potožimo!

Sam.

O dete nebeško, ozri se na nas!
In milo nas vodi v življenji ves čas!

Vsi.

Daj lepo živeti,
Te zvesto ljubiti,
In enkrat po smerti
V nebesa nam priti!

V.

Osveti dan! ti dan veseli,
 Prelepo tvoja zarja sije!
 Rešenje s tabo nam prikljije,
 Po ~~kterem~~ ~~tak~~ ~~smo~~ hrepeneli.
 Minula je temotna noč,
 Iz nje nam sije mir, pomoč.

Nebeško dete se rodilo,
 Mu kori angelski pojejo,
 V višavi slavo mu dajejo,
 Na zemljo ker se je nagnilo.
 Veselo pojmo tudi mi,
 Prisrčno ga častimo vsi!

Češeno bodi dete sveto!
 Češeno bodi čase večne!
 Prineslo si nam čase srečne,
 Češeno bodi z dušo vneto!
 Si usmililo se revnih nas,
 Češeno bodi večni čas!

Svečnica. I.

O Marija, božja Mati!
 V tempelj neseš detice,
 Hočeš tam očiševati
 Čista ~~D'vica, Mati, se!~~
 Vsa ponižna si spolnila
 Zapoved ~~še~~ Mojzesa,
 Da bi tudi nas učila
 Biti ~~udaniga~~ sercá.

vsa devica se!

14. 11.

Žalost ~~s~~srčno ti naznanil
 Simeon je stari mož,
 Da ti dušo meč bo ranil,
 Milovala britko boš.
 In ~~popolna~~ si ~~se~~ udala
 V božje sklepe vsih reči,
 Zvesta Bogu si ostala
 Srečne in težavne dni.

In se Srčno si vse udala

O Devica, božja Mati!
 V žalosti pomagaj nam!
 Daj voljno nam vse prestati,
 Iti s tabo, z Jezusom!
 Pomočnica bodi mila,
 V čistosti ohrani nas;
 Daj, da srečno bi svetila
 Tvoja luč nam zadnji čas!

Čiste vse

II.

Storinite! Bog se ^{sam} v dar daruje,
 Postavo svojo ^{sam} spolnuje, — ^{iz}
 Odrešenik se rešit gre!
 In čista Mati čisti se.

Altar 'ma danes trojne dāri, —
 Je dete za nas grešne stvāri,
 Deviški venec Matere,
 In Simeona dnevi še.

Lej, Mater ^m zhode meč nemili,
 Deviško lice jok posili,
 Ker dete ljubo, jagnje to
 Na križu kmalo ~~umerlo~~ ^{be.}

Presveto dete počastimo,
 In srca svoje ^{mu} izročimo;
 In ljubi čisti Materi
 Darujmo čistih serec dari!

*Daruje trojno se
 darilo;*

*Je dete, ki se
 nam rodilo,*

*Na križu
 darovano bo*

Pepelnica.

Veselja tir je že pojenjal
 Resnobi dan z norostjo menjal,
 Trohno~~be~~ ~~vence~~ in pepel *ki kraljevo svalec*
 Učiti glasno je začel: *mrtno peson je aoyel.*
 Na zemlji, kar se je rodilo,
 V pepel se bode spremenilo.

Mladost si zlati čas obeta,
 Iz sladkih nad ~~že~~ ^{iz}vence spleta; *// si*
 Alj komaj pride ji ^{iz}pomlad,
 Odpada že ji sladki sad.
 In vse, kar živo, lepo bilo,
 V pepel se bode spremenilo.

Kar svet ^{obeta} ~~tak čista~~, poželjuje,
 Kar sreč^{je} ~~svit nam obetuje~~, *praznih neod nam*
 Vse mine z zarjo jutranjo, *snuje*
 Razpade z rožo pisano.
 Kar svet ima, kar v svetu klilo,
 V pepel se bode spremenilo.

Le eno je, ki nam ostane,
 In tega sila ne pregane, —
 V ^{iz}pomladi večni nam cvetè,
 Razširja clo v nebesa se:
 Glej zlahtne duše oblačilo
 Nikol' ne bo se spremenilo.

Blage

Poslovilo.

Včerja zadnja je minula,
 Od mize svete vstanejo, —
 Zahvalna pesem omolknila,
 Vse tiho je in žalostno.
 Na nebu luna milo sije,
 Na Oljsko goro žarke lije.

Zveličar s svojimi učenci
 Terpljenju svoj'mu proti gre,
 Premilo se še poslovuje,
 Prelepe nauke vsim dajē.
 Čez potok Cedron pelje pot,
 Tam govori takó Gospod :

„Zapoved, glejte, ta je moja,
 Da ljubite se med' saboj,
 Iz tega bodo vsi spoznali
 Hodili da ste za manoj.
 Kot jaz vas ljubim, se ljubite,
 In zvesti bratje si bodite!

Če svet bo čertil, vas sovražil,
 Poglejte, mene je popred!
 Odločeni ker ste od njega,
 Zato bo čertil vaš nasled.
 Takó kot mene preganjali,
 Od sebe bodo vas pahali.

Alj

Al' vender tega se ne bojte,
 Zaupajte na mene vsi!
 Saj jaz sîm svet popred premagal,
 Tud zmagali ga bote vi.
 Ozêrajte se v mene v sili,
 Pomoč da bote zadobili.

Žalujete, ko vas zapušam,
 Vam mili čut sîm v sêrce vlil;
 Jokali bote pa še milo, —
 In svet se bode veselil.
 Alj žalost vaša sêrčnomila
 V veselje se bo spremenila.

Prišel bo kmalo čas veseli,
 Se zopet bomo vidjli!
 Sêrcé se vam bo veselilo —
 Navdano v ~~viru srečnosti~~ *rajske blâgosti*.
 Veselja tega vam zatreti,
 Nihée ne bode mogel vzeti!

O zlati up, tolažba sladka!
 Zveličar, kar nam govoriš;
 V britkostih svojih še ne zabiš,
 Siroti ~~nas ne zapustiš~~. *± ubogih ne*
 To sladko tvoje poslovilo
 Naj bo v življenji nam vodilo!

Velika noč. I.

Skalovje groba se razgane,
 In pečat se odterga preč,
 Zveličar naš od smerti vstane,
 V kamnitem grobu ni ga več!
 Iz groba zmage gre častit,
 Obdaja ga nebeški svit. Aleluja!

Tam angel božji bel'ga krila
 Na njega mestu že sedi,
 Vesele daje sporočila,
 Da vstal Gospod je, in živi.
 Premagal je pekel in smert,
 In raj nebeški je odpert. Aleluja!

Nemile smerti ni se bati,
 Trohnenje več ne straši me,
 Veselo enkrat zopet vstati
 Zveličar da mi upanje.
 Zato raduje naj sercé,
 Naj hvalni glasi se glasé. Aleluja!

Zapusti, človek, grehe svoje,
 Za vselej daj jim zdaj slovó!
 Serčónó zmaguj peklenske boje,
 Povzdiguj z dušo se v nebó:
 Zveličar naš nas vabi zdaj
 Hiteti ž njim tje v sveti raj. Aleluja!

Gospod, ti milo nam dodeli,
Da tvojo pot vsi hodimo,
Po tebi da bi hrepeneli,
Da greh, pekel zmagujemo.
Bandero tvoje iz svetá
Naj v slavo večno nas pelja! Aleluja!

II.

Današnji žarki zarje mile
 Na zmage grob že sijejo,
 So vrata v vanj se odklenile
 In glasno zdaj nam pričajo:
 Zveličar je od smerti vstal,
 Pekel premagal, smert končal. Aleluja!

l
 V cvetličnem vrtu, v žarnem kraju
 Vertnar pri rožah že stoji,
 Prijetneje ko v prvem raji
 Okoli njega cvet duhti.
 Tu sam je ljubi naš Gospod,
 Sadi obilnih nam dobrot. Aleluja!

Prežlahtno
 Njegovih naukov cvetje klije
 Od kraja zemlje do neba, *l*
 Prežlahtno moč na serca šije,
 V življenje večno nas krepeča.
 In enkrat bode vekomaj
 Cvetel nam njega sveti raj. Aleluja!

*) Napev s "Ceciliji" I. del, str. 141.

III.

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Zveličar naš je vstal od smerti,
 In raj odpérl je nam zapérti. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Premagana je smert nemila,
 Oblast peklenska moč 'zgubila. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Odrešeni smo vsi pogube,
 Otroci večne smo obljube. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Bandero zmage glej častito
 S kervjo Zveličarja oblito! Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
 Veselja tvoj'ga dans je dan!
 Odrešeni smo božji svatje.
 In Kristusovi srečni bratje. Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
Veselja tvoj'ga dans je dan!
Ni treba nam se smerti bati,
Iz groba upamo vsi vstati! Aleluja!

Zapoj veselo, o kristjan!
Veselja tvoj'ga dans je dan!
V nebesih enkrat vsi veseli
Presrečni bomo večno peli: Aleluja!

Nebohod.

Ozéráj nakviško
 Se danes okó!
 Zveličar zapustil
 Je revno zemljó.
 Pripravljat je krajev
 V nebesa šel tje,
 In k sebi zdaj klical
 Bo ljubljene vse.

Za tebe, o Jezus!
 Oči nam solzé,
 Za tabo puhtijo
 Vse naše željé.
 Brez tebe veselja
 In radosti ni,
 Pri tebi le sreča
 Naj večja živi.

Kar svet nam ponuja,
 Minljivo je vse,
 Med cvetjem ^{pro} je rado
 Nam t^{er}nje cveté.
 Tù sreča nobena
 Ne vmiri s^{er}cá,
 Vsi kraji so tuk^{er}j
 Dolina solzá.

Le gori v nebesih
 Vsa žalost je ~~preč~~, *nehá*
 Nobena skušnjava
 Nahaja se več. *Ne moti duhá.*
 ↪ *Kmalu* Da pač bi nam dano
 To skoraj biló —
 Iz solzne doline
 Tje priti v nebó!

O Jezus! ti vodi
 Življenja nam dni,
 Živeti kot tvoja
 Beseda uči.
 Ti roko nam svojo
 Premilo podaj,
 Iz reve potegni
~~Za sabo nas v raj.~~
Nas v nebeški nas raj.

Binkošti.

Enoglasno

Z enim glasam zakličimo,
In zaupno vsi recimo:
Pridi, pridi sveti Duh!

Pervi dar nam daj modrosti,
Vir presladkih vsih blagosti;
Pridi, pridi sveti Duh!

Umnosti nam žari vlijaj,
Serca k dobri mu zavijaj;
Pridi, pridi sveti Duh!

Dar nebeški tvoj'ga sveta
V stiskah naj pomoč obeta;
Pridi, pridi sveti Duh!

Daj moči k svetosti pravi,
V vsaki zmagati skušnjavi;
Pridi, pridi sveti Duh!

Daj pobožno nam živeti,
 Po svetosti hrepeneti;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Daj nam v strahu ti služiti,
 Po otročje te ljubiti;
 Pridi, pridi sveti Duh!

Sveta želja. *)

Prvi
Tebi, o Gospod! zdihujem,
 Vse pri tebi pričakujem —
 Dopolniti si želje.
 Kjer, o Jezus! ti prebivaš,
 Mir, sladkost povsod razlivaš,
 Bolno zdraviš ti serce!

kalost
 Pridi, Jezus, pridi k meni!
 Tega, zmote vse preženi,
 Me napolni z milostjo!
 V dobr^em daj mi vedno rasti,
 Vsaki dan ti bolj dopasti,
 In ljubiti te zvestó.

Oh ne daj mi se ločiti
 Kdaj od tebe, in grešiti!
 Me na pravo pot ravnaj! —
 Daj pobožno mi živeti,
 V tvoji milosti umreti,
 In doseči sveti raj!

*) Napov k tej pesmi je zložil Fr. Fr. Adamič.
 (Glej priloga k "Ni. Tov." 1864. l., list 10.!)

Dobri pastir. *)

Ti, o Jezus serčnomili!
 Naš pastir naj boljši si,
 Kak bi vender ne ljubili
 Zvesto te iz vs^{ih} moči!
 Doli k nam si se ponižal,
 In ovčic iskat prišel;
 Ljud ^{ne} brezdušni te je križal,
 Za naš greh si smert terpel.

Kako vbožne me ovčice
 Kak dari ljubezni tvoje
 Revni mi verniti čmo? *Tebi to vrniti bi;*
 Damo vse ti serca svoje *Svoje damo ti*
 V duhu s čisto vdanostjo. *vse ponižnosti.*
 Zvesto bomo poslušali
 Tvojih ust presladki glas,
 Tvojo voljo spolnovali
 Radi bomo vsaki čas.

s tvojo
 Oh prijetno je hoditi,
 Pasti v tvoji čed^o se!
 Kak je sladko ~~ti~~ slediti, *// tebi zmir*
 In ljubiti večno te!
 Pasi nas, o Jezus mili
 V cvetji svojiga ~~medu~~; *→ slodu*
 Daj, da bi sladkosti ~~pili~~ *Bomo prištopili*
 V viru večniga miru! *Vsi k studcu in več,*
nomu.

*) Kocner & Riharjev, in v. Bevilje I. del,
 str. 172.

steič čas se
 In ko mine čas nam paše,
 V dom nebeški pelji nas —
 Gori v prebivalš^e naše
 Gledat mili tvoj obraz.
 Tamk^{ej} zveste boš ovčice
 Ti udane k sebi zbral,
 Boš podelil vse sladčice,
fin In plačilo večno dal.

Molitev.

Iz globine
 Solz doline
 Kličem k tebi, Stvarnik moj!
 Glasi mali
 Razlegali
 Naj pred sedež bi se tvoj!

V sèrcu vneti
 Slavo peti
 Tebi, Oče, hrepenim!
 Ni mogoče
 Hvale vroče
 Tak izreči kot želim.

Tvoja roka
 Že otroka
 Zvesto je vodila me.
 Oče mili
 V vsaki sili
 Si pokazal vedno se.

Vero živo
 Neomahljivo
Se ponižáš V sèrce vsadil si mi ti;
Se ponižáš Z njo me vižáš,
 K sebi bližáš,
 Da mi up v ljubezni tli.

Vir modrosti
Dar svetosti
Zol' od tebe mi lijé ;
Kar dobivam
In uživam,
Milost tvoja mi dajé.

V večni slavi
Po višavi
Vse moči naj te časté !
Vse naj poje
Dela tvoje ,
Povišuje tvoje imé.

Preživeti
In umreti
V tvoji milosti mi daj !
In da srečno
V slavo večno
Pridem k tebi v sveti raj !

Gospodov dan.

Povzdigni, duša, se iz praha,
Prot nebu danes se ozri!
V čutilih sèrčnih svet'ga straha
Zapusti svetne vse reči:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
Le v duhu bo pobožnosti!

Češ^čenje božje sèrc pobožnih
Razlega naj se zdaj samó,
Karkoli čutov kod je zmožnih
Naj slavo božjo zapojó:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
V češ^čenje božje vedno bo!

Za božje milosti nezmerne
Zahvale večne smo dolžni,
Udani vsi ljubezni verne
Darujmo na altar dari:
 Gospodov dan
 Naj praznovan
V zahvalo bo vsi^h milosti!

In kadar s^{er}ce omaguje,
 Nadloge tarejo duhá,
 Pomoč naj v cerkvi se sprosuje,
 In zanesljivost od Boga.

Gospodov dan

Naj praznovan

S ponižno prošnjo bo s^{er}ca!

Če vredno t^u posvečevali

Gospodov dan bomo vselej, *mi bomo radej*

In v božjo čast ga obračali,

Odp^{er}l se nam bo sveti raj:

Gospodov dan

Bo praznovan

V nebesih enkrat vekomaj.

Nebesa.

Kadar sërce žalno bije
 In tečejo mi solzé,
 Se spominjam domačije,
 Kamor želje hrepené.
 Tam veselje vse kraljuje,
 Vsako sërce razvedruje.

Čas sladkosti in veselja
 V raji večnem ne nehá,
 Spolnjena je vsaka želja
 Hrepenečlgá sërca.
 Kakor v zlatih sanjah milih
 Ziblje duša se v čutilih.

Čistojasni vir resnice
 Med cveticami puhti,
 Dúha je razkrito lice,
 V rádoti se vse topi.
 Vse blagosti in vsi bliši
 So v nebeški srečni hiši.

Tam popotnik si počije,
 Svoje breme dne ~~preč~~, *odlozi*,
 Pomlad večna tam mu klije,
 Venec spleta mu cveteč. *In od Krivca zlati*
 Večne praznike obhaja,
 In v sladkostih se napaja.

*Nem iz polnjena
 ie*

Vxp

dra

Bratec brata tam objema
 Ni ločitve bati se,
 Plam ljubezni se unema,
 Iskre tli nevgasnjene.
 Sërca veže vez edina, —
 Ne protuje bolečina.

O preljubi kraj presrečni!
 Kdaj priromal k tebi bom?
 Kdaj mi v svoji sreči večni
 Boš odpèrl se mili dom?
 Daj mi skoraj k tebi priti,
 Srečnemu tam večno biti! —

Marii brez madeža spočeti.

V preslavni spomin
8. grudna 1854. l.

Med zvezdami zvezdica sije,
Enake nima več nebó,
Okrog presvítle žarke lije,
Le v njo ozéra se okó.
Ta zvezdica, Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

Na nebu zarja se razgrinja
Čistejší, lepší od zlatá,
Prelepo se okrog otrinja,
Nebeških žarkov svit imá.
Ta zarja, o Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

*Duhčica, plamen
ta je*
Med tórnjem roža pricvetela,
~~Prežlahtnost njena se razgre,~~
V lepoti svoji neovenela
Edina krasna nam cveté.
Ta roža, o Marija ti!
Brez madeža spočeta si!

Pregrehe noč je zemljo krila,
 In dolg težil človeški rod;
 Le ena hči je prosta bila,
~~Si njo je Mater zbral~~ Gospod.
 Edina hči, Marija ti!
 Brez madeža spočeta si!

*Odbral si
 mater je*

Devica čista in presveta,
 Vsih milosti napolnjena,
 Od greha čisto vsa izvzeta
 Edina hči Adamova!
 Naj lepsi vsih, Devica, si
 Brez madeža spočeta ti!

Oznanenje Marii.

Prelepo

~~Cvetic se ena je svetela, je ena pri svetela~~
 Prezlahatno dije njeni cvet,
 Kot pesem je preroka pela
 Iz Jése prišla je na svet;
 Po kateri merzlo zimno noč *iz zimsko*
 Došla je grešnikam pomoč.

*Najlepša iz
 moj cvetja je,*

Brez terna vsa je ta cvetica,
 Na sebi nima madeža;
 Prečista, lepa je Devica,
 Ponizna, milga serca.
 Presladki cvet iz nje cvetě,
 Ki sladko daje upanje.

|| nam

Pozdravil, da bi to cvetlico
 Poslal je angeja Gospod,
 Oznanil sveto ji novico,
 Prinesel polnost ji dobrot. —
 In z Gabrijelam veselě
 Duhov nebeških se vèrstě.

*Oblaz ena
 kakor si ti.*

„Devica, bodi počesena!
 Vsa polna ti si božjih gnad, *Božje milosti,*
 Takó ni žena bta nobena
 Požegnana nobenokrat!
 Najvišji sam, glej, s tabo je,
 Marija, o ne čudi se!

Glej Duh njegov te je odločil,
 V namenu večnem te odbral,
 Se s tabo, čista, bo zaročil,
 In Matere ti čast bo dal.
 Iz tebe polna milosti
 Rodil se bode Sin časti!“

nizko se devica,
 Uklone k tlam se čista D'vica,
 Ponizno praša, kak bo to; *Ker isto, njeno je srce*
 Kot zarja ji žarijo lica, —
 „Sim d'vica,“ prav', „Gospod vé to,“ *Devica sam,*
 In sêrce moje ne pozná *Gospod to vé!*
 Nobenîga še zdaj možá.“

„Bogú pa moč je vse storiti!
 Lej, sveti Duh bo v té prišel,
 Te Vse čisto hoče te ohraniti,
 Ker božji Sin bo v teb' evetel. *Jav*
 Udaj, Marija, se zato, *lin božji v Tebi*
 Gospodu Mati bod' voljnó!“ *bo wetel*
Obližence
ti ti
Nobena dru

Nebo in zemlja, vse potihne,
 In čaka zdaj besede nje,
 Udana nagne se, in zdihne
 Ponižna vsa besede te:

gl. „Lej, dekla sim Gospodova,
 Zgodi naj se mu volja ta!“

*T Glej, mati boš Najsvetega,
 Rodila sina Jezusa!*

In vse nebesa zašumijo,
 Stoglasno petje završi, *Prelepo petje zegl*
 Boga, Devico poslavijo;
 Na zemlji grešni se dani. —
 Beseda bila je meso, —
 Rešenje prišlo nam je ž njo.

Češena si Marija!

Ko v jasnem pasu primiglja
Nam zvezdica daničica,
Se sliši milo že zvonjenje
Marii čast in počešenje;
In z zlato zarjo vse časti:
Češena si Marija ti!

Ko višej sije solnce že,
Vzdiguje se, čez poldne gre,
Se sliši milo spet zvonjenje
Marii čast in počešenje;
Čez hrib in plan se oglasi:
Češena si Marija ti!

In kadar solnce še ljubó
Nam za goro žari slovó,
Se glasno sliši še zvonjenje
Marii čast in počešenje;
V večernem bladu se glasi:
Češena si Marija ti!

Češena si Marija ti!
Naj se glasi do konca dni!
Naj vedno sliši se zvonjenje
Marii čast in počešenje;
Nebo in zemlja naj glasi:
Češena si Marija ti!

Marii. I.

100
 O Devica, bod' čezena!¹⁰⁰
 Ti kraljica vs^lli nebes!
 Ti si vs^lmi nam vir življenja,
 Ti si sladka mila res!
 Svit bližobe te obdaja,
 Solnčno sije tvoj obraz,
 Vsa lepota svet'ga raja
 Služi tebi v večni kras!

Vender tvoj obraz je mili,
 Mile tvoje so oči,
 Vse, kar tebe bi prosili
 Nas poslušáš ~~mi~~ ti. *in rasta*
 Si ponižna in premila,
 Si nam dobra vsaki čas;
 Si nam mati, kot si bila
 Še na zemlji kdaj pri nas.

Glej na zemlji nas sirote,
 Glej nas revne grešnike!
 Prosi, da nas priti v zmote
 Ljubi Jezus varuje!
 In ko enkrat že nagnilo
 Se življenje naše bo,
 Takrat k nam ozri se milo,
 Sprémi v sveto nas nebo!

Tebi vdani hoč' mo biti,

Te ljubiti vsaki čas,

~~Keduo počim~~ te častiti, *In za Bogom*

Peti slavo ti na glas:

O Devica, bod' češena! *182*

Bod' češena vekomaj! *182*

si enaka Ni podobn~~ij~~ ti nobena,

Tebe slávi sveti raj!

II

Ti edina
 O Marija!
 Za nevesto zvoljena
 Si od svetiga Duha.
 Tebi, lepa,
 Naj razlega
 Slavno petje se glasno,
 Naj odmeva obo v nebo!

Ti le sama
 Si odbrana
 Lilija brez madeža,
 Čista Mati Jagnjeta.
 Počešeno
 Čez vso zemljo

~~In nebo je tvoje ime,~~ *Tvoje sladko je ime,*
~~Slava, slava tebi gre!~~ *K tebi kličejo mo-*
rije.

Tebi mili
 V solz dolini
 Revni se zročujemo,
 Za pomoč-te prosimo.
 Ti nas brani
 V sili vsaki!
 Daj živeti nam lepó,
 Dozoreti za nebó!

In pomoči

Slava Marii.

10
Tebe, Marija, želim poslaviti,
 Šopek cvetični prinesem ti v dar!
 Sklenil s'm, — hočem te večno ljubiti,
 O ne zavrzi darilca nikar!
 Zgornji věršiček je lilija bela,
 Čistjga sęrca podobo imá.
 Čistost darujem ti; naj bi cvetela
 V sęrcu mi vedno kot lilija ta!

Druga cvetica, vijolica mala,
 Lepa podoba ponižnosti je;
 S sęrcam ponižnim, kot ti si kazala
 Hočem posnemati, ljubljena, te!
 Tretja cvetica kot iskro žareča
 V šopku tak svjtlo naproti miglja;
 Táko zdaj klije ljubezen goreča
 K tebi, Devica, iz moj'ga sęrcá.

Vse, kar premorem, darujem veselo
 Tebi, ki Mati vse milosti si;
 Oh kako rado pač sęrce bi pelo
 Slavo ti večno iz svojih moči!
 V sreči, nesreči, na slehęrnem kraji
 Tebe, Devica, bom vedno častil,
 Upam pa tudi, da enkrat tam v raji
 S tabo cvetice veselja bom vil.

Marija pomočnica.

① Devica, pomočnica

Bila si in boš nam ti;

Le sladkosti in blagosti

Tvoja roka nam deli.

Ko cveteča in dišeča

Si, Marija, rožica.

Dol Sam iz raja, svet'ga kraja

Diješ cvetje upanja.

Kakor zarja iz viharja

V tamni noči siješ nam.

Mati mila vedno bila

Si ubogim grešnikom.

Pri slabostih in britkostih

Britke solze nam sušiš,

Pri skušnjavah in težavah

Brez moči nas ne pustiš.

Čast Marije naj razlije

Se po svetu krog in krog,

Njo častimo in prosimo

Pomočnico vsih nadlog.

O Devica! pomočnica

Bodi naša vsaki čas!

V svoje krilo, skrij nas milo

Ko nevihta straši nas!

*1) Naprav v „Cecilije“, II. Del, str. 263.

Ti nas vodi, z nami hodi,
Kaži pravo nam stezo,
Nas obvari, blagodari
Z roko svojo milostno!
In o smerti raj odperti
Nam doseči milo daj,
Kjer veseli hvalo peli
Bomo tebi vekomaj.

Marija tolažnica. 70

O Marija! tolažnica
Sladkomila si nam ti,
Ko preganja nas krivica,
V tebi upanje nam tli.
Pri nadlogah, v vsaki sili
K tebi se obračamo,
Serce svoje s tolažili
Sladko napolnujemo.

O Devica! le ozeraj
Milo v nas se reveže,
Nas tolaži in podperaj,
Zdravi serca ranjene!
Upamo, da ti Devica
Vedno boš nam milostna,
Da boš tudi tolažnica
Nas spremila iz svetá.

Marija, moja misel.

Ko zarja zjutraj se razgrinja,
Si moja misel ti Marija ;
Podoba tvoja pred očmi
Mi vedno miljena stoji.

Če skuša moč me zapeljiva,
Si misel moja ti Marija ;
Obraz megleni mi vedriš,
V t^erpljenji me ne zapustiš.

Ko noč po zemlji se razširja,
Si moja misel ti Marija ;
Brez misli na te ne zaspim,
Brez misli v t^e se ne zbudim.

In ko bo zadnja ura bila,
Boš misel moja ti Marija ;
Moči ko bodo mi pošlé,
Oz^{er}al bom še v tebe se! —

bodem k tebi

Marija zarja.

Prelepo kakor zarja mila,
 Marija, si nam prisvetila,
 Odpelrla nam prezlati dan.
 Po tebi se nam je zjasnilo,
 Nebeško solnce prisvetilo,
 In svet bil ves oblagorvan.

Tvoj žar premili, o Marija!
 Naj v serca naše se razlija,
 Življenja naj vs^etli nam pot!
 In srečno bomo potovali
 In srečni hojo dokončali,
 Dosegli venec vs^eh dobrot.

Pred Marijo. *)

Pred tronam tvojim, o Devica!
 Klečim in zrem v obraz ti mili!
 Počutki so se zamaknili
 V lepoto tvojo, o kraljica!

Si s trumo angelov obdana,
 V naročji imaš božje dete,
 Prepevajo ti družbe svete,
 Si z rajskim svitām obsijana!

Ko solnce jutra v zarji zlati
 Okó premilo tvoje sije,
 Prečudno moč mi v dušo lije,
 Ne morem reči, popisati! —

Pred tabo, o Devica mila!
 Bi noč in dan naj raje bival,
 Čutila rajske bi užival
 V sladkosti duša se topila.

Devica sladka, o dodeli,
 Da vedno bo obličje tvoje
 Navdajalo čutila moje,
 Peljalo k tebi v raj veseli!

Zaupanje k Marii.

Kot se reka v morje zliva,
 Utopuje, v njem počiva,
 In prepolno ni morjé;
 Tako grešnik tud' k Marii
 Pribeži po hudobii —
 Milosti, kjer se delé.
 Ne zamudi!
 K nji, o grešnik! se potrudi!

Če v temó pregreh zabredeš,
 V zveze pekla se zapleteš,
 Ne obupaj še nikar!
 Ni še milost vsačz gubljena,
 Še odpárta pot je ena,
 Kjer ti sije upa žar:
 Tje k Devici
 Se zateci k pomočnici!

Če viharja moč razsaja,
 In valovja šum nastaja,
 Čoln ak pogin proti;
 Gori k Materi premili
 Se obrni v tej prásili — *v hudi*
 K morski zvezdi presvítli:
 O danica!
 Bodi moja zdej resnica!

*Ako vže pogin
 proti*

Tvoj slušabnik

O Marija! bodi mila,
~~Ker tvoj hlapet tolažila~~
 Iše v tebi, prosi te;
 Nisjm še nikoli slišal,
 Da bi kdo, ~~k' je~~ tebe klical, *ki*
 Prazen ~~preč~~ ~~podajal~~ ~~se~~. *Neuslišan* *ovčjal* *se*.
 Upam srečno
 S tabo biti v raji večno!

Preród.

Od šuma svetnjga omamljen
 Sjm hodil že nevarno pot,
 S pogledam D'vice pa izdramljen
~~Sjm bil odvarjen~~ hudih zmot; ~~I bil sem~~
 Mi zginile so grešne tveze,
 Razdfrle se hudobne zveze,
 In klil mi je, ko ne popred,
 Otroške vere sladki cvet.

+ Odrašen

Nebeško solnce prisijalo
 Mi lepo tak nikol' ni se, *Iz tamnih mi oblakov*
 In sladko čudno mi navdalo
 Omamljene moči je vse. *Dotrte je moči mi vse*
 In čutje se mi je zbudilo,
 S prežlahtnim duham me polnilo
Vzr Pomladni raj mi ~~speš~~ cvetě, ~~in zdaj~~
 Življenje novo se začne. *Tovsod cvetě vzpomladn*

In čuvstvo

Lice osode

Sovražno *sluga* ~~ako sreče~~ časne *življenje novo diham*
 In svétni up me zapusti,
 Če tujai zvezda zadnja vgasne,
 Me domačija poslovi:
 Zaupam na te, o Devica!*)
 Ti moja bodeš tolažnica;
 Mi zvezda tvoje bo okó,
 Svetila ki mi bo v nebó.

Manjor K tem vrsticam je uložil List. A.
 29. T. 1887. L. 10, sta oba

Vse eno je, če dolgo, kratko
 Na revnem svetu zdaj živim,
 Da pridem tje v domovje sladko
 Vse dneve tebi podarim!
 Bežite zdaj ve mlade sanje! —
 Me drugo čaka uživanje:
 Nebeški raj, presladki dom,
 Kjer s tabo, D'vica srečen bom.

Steboj Kjer veino

Šmarjane

V spomin Šmarne gore.

K tebi
 O Marija! ljuba ^MMati,
 K te^h' na ^vgoro pribežim!
 Pred altar se tvoj podati, *K tebi ~~tu~~ kaj zdihovati*
 Zdihovati k te^h' želim. *In prositi te želim.*
 Tukej v svetotihem kraji
Milost svoje nam deliš, *Deliš nam svoje milosti.*
 Nas navdajaš, bližaj raji *Kakor da pri tebi v*
 Serca sladko poživis. *raji*
Bivan prečen se mi ži

d
 Vse britkosti in težave
 Tukej dušo zapusté,
 Vse posvetnosti, zmotnjave
 V tvojem blišju se jasné.
 Ti nam sladke misli vlivaš,
 Nas pregrevaš do s^ercá;
miloba svoja *miloba svoja*
Rajski dom nam že odkrivaš, — *Obrar mili*
 V tebi klije sreča vsa! *nam odkrivaš*

Oh kak sladko mora biti *Oj, presladko in veselo*
 V raji večnem tamkej še! *V raji večnem tamkej še!*
 Kjer ³³⁰radost zamore *piti neovende* *ie!*
 S tabo, Mati, večno se! *Vživa mati s taboj se!*
 Prosim, ljuba, oh pripelji *Prosim, moja ljuba ma*
 Enkrat k sebi me v nebó! *Daj, da zoon bo tvoj glav*
 Zadovolji moji želji — *Bo me spremil v dom*
 Veseliti se s tabó! *te zlati*
no 4. mrtvi se
zadnji dan

Marija v nebesa vzeta.

Prepevaj rajska družba sveta,
 Praznuj veselo god častiti,
 Devica je v nebesa vzeta,
 Odšla trohnobi siloviti.
 Jo angeli pozdravljajo,
 Nad zvezdni tron zdaj spremljajo.

Ta Mati je, ki žalovala
 Pod križem nekdanj je tak milo,
 In v duhu s Sin^{om} vse prestala —
 Terpljenje vse in smértno silo.
 Zatoraj ⁱⁿ marternico zdaj *mučenišo kdaj*
 Tam venča Sin ⁱⁿ ža vekomaj.

Zdaj vse stvari časte Devico;
 Po zraku ptički vsi pojejo,
 Duhté cvetice vse medico,
 V naj lepšem krilu ji cvetejo.
 Po zraku, cvetji vse vèrši:
 Češena bod' kraljica ti!

Odprejo se nebešk^e vrata,
 In rajske harfe zadonijo;
 Glasi se petje, struna zlata,
 Nebesa vse slavé Marijo:
 O pridi k nam, kraljica, zdaj!
 Kraljuj pri Sinu vekomaj!

Dovoli, o Devica mila!
 Da tudi jaz ti pojem slavo,
 Da pesem moja bi zbudila
 Povsod česenje tebi pravo!
 In zadnji glas ki ga zglasim,
 Mi daj, da tebi ga darim!

Sveta Cecilija.

Vzdigni pesem glase svoje
 V sveto čast Cecilije!
 Struna, pišal naj zapoje
 In v soglasja družbo gre!
 Rada, o devica sveta!
 Hvalne pesmi pela si,
 V svetem petji bila vneta,
 Pletla venec čistosti.

Pri nevercih zvesta bila
 Svojemu Zveličarju,
 Kri za vero si prelila,
 Darovala Jezusu.
 Valerjanu tovaršica,
 V sveto vero ga dobiš,
 Ž njim živela ko devica,
 Ž njim se gori veseliš.

Marijina
 Marijina in devica,
 Dvojni venec venča te,
 V raji večnem kot cvetica
 Bel' rudeča svetiš se.
 In prepevaš sladke glase
 D'viško pesem Jagnjeta,
 In boš pela večne čase
 Slavo večniga Boga.

Vzdigni pesem glase svoje
 V čast zato Cecilije!
 Struna, pišal naj zapoje
 In v soglasja družbo gre!
 Bod' pozdravljena, devica!
 Naj razlega se v nebó,
 Pevč^{am}, ker si pomočnica,
 Glási njih naj ti pojó!

↓ govcem

Drage.

—

Vam, ki cvetje zlato klije,
Leto ni še vam prevročje;
Vam, ki zarja še vam sije,
Zročam pesmi prič^ajoče.

O spremenu leta.

Staro leto je zbežalo
 In s saboj je odpeljalo
 Mnogo želj in blazih nad
 Prinašalo tù je sreče,
 Sekalo tam rane žgeče;
 Mnogi bil je njega sad.

Kaj prineslo bode leto,
 Novo leto zdaj začeto
 Nam odkrito, znano ni.
 Prehajala a^l bo milo,
 Al v brižkostih nas topilo,
 Skrito nam je pred očmi.

Zagotov^{lj}en pa resnično
 S^{im}, da djanje zgolj pravično
 Ohranilo bo nam mir; —
 Radoljubnost in poštenje,
 Blago, čednostno življenje
 Bo odperlo sreče vir.

Vzp
Pomlad.

Vzp Pomlad mila
Odklenila
Svoj veseli nam je raj.
Cvetje klije,
Radost sije,
Zeleni že vrt in gaj.

Zdaj le hiti
Vence viti
O mladina! zdaj je čas!
Dan zbežuje, *19*
Cvet vsahnuje,
Kmalo mine rožni kras.

Zraven tudi
Ne zamudi
Poiskati dušni sad!
Vzp Pomlad ide,
Zopet pride, —
Čas mladosti le enkrat.

+je

Cvetje.

Doživel več ^e s^{vt}lm že pomladi,
 Užival časa mladiga,
 Naberal je v različni nadi
 Torilo cvetja mnogiga.

Naj lepše mi je prvo klilo —
 Čisteje še ko jutra žar,
 Prezlate mi je vence vilo;
 Pozabil ga ne bom nikdar!

^{še} Ted zdaj mi cvetje ^{vence vije} scer še klije,
 Potresa mladih dni stezé;
 Alj sladko več takó ne ^{Klije} dije,
 Ko nekedaj mi na s^ercé.

Težavno zdaj ^{že} je cvet ^{va} dobiti
 Brez t^ernja vmes bodečiga,
 In malokrat so venei-viti ^{radost vživca}
 Ranil^e da bi ne s^ercá.

Zatoraj vedno bolj zdihujem,
 Po prvem cvetju hrepenim,
 Nikjer ostalno ne mirujem, —
 Nazaj dobiti ga želim!

Luna.

Tiha noč zemljó pokriva,
 V sladkem miru vse že spi,
 Sèrce moje ne počiva,
 Čudna tóžnost ga tiši. *Kalost, beda ga teži.*

Oh osoda ti nemila!
 S čim sèrdito žalim te,
 Da me tepeš brez hladila
 In moriš nemilo me?

X
~~Ko še dalje tak zdihuje,~~ *Ko se tako prozdi,*
 Tesno bije mi sèrcé, *huje,*
 Mila luna se vzdiguje,
 In prisveti v okence, *pokaže v oknu se*

Je sijala táko milo
 Ravno mi na posteljo,
 Je prinesla ohladilo,
 Govorila mi tako:

„Jenjaj, dragi, se solziti,
 K meni v zrake se ozri!
 Le od zgoraj prisvetiti
 More tolaž v sèrce ti!

Le zapomni, ne pozabi,
 Ki poslušáš tir svetá,
 Káko svet priliznjen vabl,
 Prekaniti káko zna!

Tù v višavi sreča sije,
 Dnevi zlati se mladé,
 Več okó solza ne lije,
 Ne zdihuje več sércé.

Toraj ljubi bratec mili,
 Le ozéraj gori se!
 Kadar tožnost te posili,
 Kak je tukej, spomni se!

Če bričkosti vsjeh število
 Voljno boš prenašal zdaj,
 Bo nebo se odklenilo,
 Te sprejelo v sveti raj.“

Tolažila Tako luna govorila,
 Ogrevata mi sércé,
 In duha mi razvedrila,
 Posušila je solzé.

Dalje zopet je veslala,
 Zginila mi spred oči;
 Nje tolažba pa ostala,
 In krepča me tožne dni,
mi je za žalostne je dni.

Še prisijaj luna moja,
 Razsvi^{ti}tluj mi t^{em}no noč!
 Naj svitloba mila tvoja
 Zoper žalost daje moč!

V žalosti mi

Vem, ne boš me zapustila
 Ne na ptujem, ne domá,
 In na grobu ^{š^o} svetila
 Boš mi ti prijateljica.

Luna bodeš miljená.

Moj dom. *7

▼
 V dolin'ci prijetni je ljubi moj dom,
 Nikoli od njega podal se ne bom;
 Pod lipo domačo naj raje sedim,
 V domačem veselji dovoljno živim.

Le iši si sreče, prijatelj, drugej,
 Al misliš dobiti na tujem je kdej?
 Veliko marskteri je hodil po svet'
 Na zadnje prot' domu se obernal je spet.

Lej, rožce domače naj lepše cvetó,
 In ptički domači naj lepše pojó.
 Prijatli domači so mil'ga sčrcá,
 Ljubezen, zvestoba le biva domá.

Domá preživeti si dneve želim,
 Umreti se tudi domá ne bojim,
 V domači gomili se spava sladkó,
 Mi bratci, sestrice rahljajo zemljó.

11je

Moj vèrtec. *)

① ljubi vèrtec, vèrtec moj!
 Veselje imam vse s tãboj;
 Razgrinjaš mi cvetice mile,
 Ki dušo bodo mi vedrile.

Cvetice mile so samé,
 Ki v sèrce moje govoré;
 Iz njih beseda sladka veje,
 Ki dušo ^{vãe} ~~fele~~ mi pregreje.

Človeška govoricã ni,
 Iz rožic ki nam govori;
 Nebeški glas iz njih se čuje,
 Ki čudno giblje navdihuje.

Zatorãj ljubi vèrtec moj!
 Veselje imam vse s tãboj;
 Razgrinjaš mi cvetice mile,
 Ki dušo bodo mi vedrile!

Na vèrtu.

Po vèrtu s^{je} hodil,
 Cvetice ~~sim bral~~, *si nabral*
 Otrokam naj lepše
 Za vence dajal.

In vence spletali
 So mične, lepé,
 In zraven ustili
 Besede sladké.

blagu
 O mila nedolžnost!
Presrečno Kak sladko živiš!
 Pri rožcah minljivih *→ cvetkah*
 Se tak ^{vesel} veselil!

Cvetice
 Nedolžne ročice
 In čisto sercé,
 Te rožeč so tiste,
 Ki tebe zlaté.

O zméraj tak sladko
 Tvoj cvet, da bi klil!
 Med rože naj raje
 Bi v vence ga vil!

Deklica in rožica. 72

Sprehajala tam po vrtu
 Se jesen je deklica,
 Žalovala ko vsahnila
 Lepa nje je rožica.

cvetka
 „Kje si ljuba rožica moja,
 Ki cvetela si lepó?
 Al me bodeš zapustila?“
Vp Praša dekle žalostno.

„Skérbno vselej sim ti stregla,
 In ljubila sêrčno te,
 S čim, poyej, sîm te žalila,
 Da zapušaš vela me?“

„Nisi ti me razžalila,“
 Pravi mila rožica,
Triljubljena „Ti prijateljica edina
 Bila si mi, deklica.“

Moji dnevi so minuli,
 Nastopila že jesen,
 Cvetje bo mi zamorila,
 Položila v grob leden.

Deklica, lej, tudi tebi
 Čas mladosti naglo gre;
 Mlade leta, lepo lice
 Bo minulo kmalo te.

Zdaj še mlada kot cvetica
 Razcvetena tù stojiš,
 Sladko kakor jaz spomladi
 Svoje mlade dni živiš.

Prehitela pa minljivost
 Tebe bo kot mene zdaj,
 Cvetje ti bo umorila,
 Odpeljala zlati raj.

Eno cvetje je, ki vzeti
 Časa tir ne more ga: —
 Le nedolžnost, čednost sveta
 Večno zlati raj ima!“

Tak je rož'ca govorila,
 In učila deklico, —
 Svojo glavco je nagnila,
 Položila v gredico. —

Minljivo.

Mladenka ko
Cvetica Je deklica lepa
Ko rož'ca bilá,
In zdrava, vesela
In blaz'ga sêrcá.

Presladko in Mi vsak dan, še včeraj
Prepevala je,
Tak sladko, tak milo,
~~Nikol' še tak ne!~~ *Da tako še ne,*

Spevala od mladih
Minljivih je dni,
Od rožic jesenskih,
In drugih stvari.

Kakó, Kako se obrača
Nam časa koló,
Kak zdaj, kar je sladko,
Postaja grenkó.

In zraven pristavi
Mi k slovezu še:
„Na svetu čas ^{nam} sreče
Kar Nam kratko cveté!“

In danes tak ^{pre} milo
Zvonovi pojó,
Pogrebci mērlīča
Na grobje nesó.

Krsti
Na trugi je venec
Iz bledih cvetic,
Za njo pa gre vērsta
Ožalnih deklic.

*Oglej,
Pobrala*
Ož deklico blago
Pretekla je smērt!
Zavila tak ^{pre} zgodaj
V mērtvaški jo pert!

Kar včeraj je pela,
Poterdi mi še:

„Na svetu ^{prav} čas srečē a
Trav Nam kratko cvetē!“

Pri Savici.

Kjer bistra Savica
 Iz skale gromi, *bobni!*
 Valove peneče
 Pred sabo podi, —
 Tam bival in čudil
 Sjm ves se zavzet —
 Prečudne milobe
 Do sereca pregrete.

*Od čudne
 Do sreca*

jezna
 Ti, ljuba Savica,
 Tak močno bobniš! *Osabno bučiš!*
 Vse drugo šumenje
 Okol' zatopiš. *Okolu topiš.*
 Cvetice po gajl
 Ti niso kaj mar,
 In mavrice lepe
 Ne vstavi te žar.

Le urno in urno *Nemudoma veriš*
 Namenjeno greš, *odkazano pot,*
 Na levo, na desno *ovine odpravljáš*
 Nikol' se ne zreš. *Prdite povzod.*
 Tam v jezeru mirnem
 Počivaš še le,
 Radóstno objemaš
 Preljube sestré.

Ko vendar bi
Ko pač bi zamogel
Jaz biti takó,
Da hodil po svetu
Bi s tabo mŕtvó!
Ko mogel nečutno
Hiteti povsod,

Ogibal
~~Zabrediti gotovo~~ *Ognil se gotovo*
~~Bi v toljko ne zmot.~~ *Bi mnogo se zmot!*

~~Ko mogel bŕzdati
Bi svoje oči,
Sŕce ne zmotilo
Mi toljko reči.
Ko s tabo, Savica,
Nečutno bi šel,
Gotovo naj slajši
Bi raj mi cvetel.~~

Bistrica.

Med cveticami po loki *logu*
 Teče čvrsta Bistrica,
 V vanjo prat, se ^{je}vmivat hodi
 Mladoživa deklica.

Tam se mlada

Enkrat zdi se, da ~~vodica~~ *ji, da reka*
 Tam pred njo se pomudi,
 In da glasno ji na uho
 Ljubeznjivo zašumi:

Deklica
 „Kaj boš ~~dèkle~~ *ti* mi dal^a,
 Ker ti ~~strežem~~ *tak lepó?* *služim zmir lepó?*
 Vsaki dan ti ~~vmivam~~ *lice,* *Vedno ti vmivam*
 Da je ~~zalo in gladkó!~~ *lice,*
Da je zelo in gladkó!

Zdaj govori, odgovori,
 S čim plačala bodeš me?
 Ako hočeš, da ~~vmivala,~~
 Zanaprej še bodem te!“
Da se dalje bodem te!“

Deklica pomisli malo,
 Sname svoj si perstan zlat,
 Dá ~~potirjano~~ *plačilo,*
 Verže ga v volovni pad.

Reki da ga za

tje la

Lepše še in snegobela *sněžnobelo*
 Vmiva ~~spet~~ jo Bistrica, *— št. Pere se jo*
 Zaslovelo že je dekletu
 Vsih dekličev rožica.

Toda kmalo ^u preošabnost
 Hudo v sèrcu ji zavrè,
 In ~~napuham~~ ^u hudobijam *i*
 Vrata serène vsim odprè, *na stežaj odprè,*

~~Od sladnosti oslepljena
 Ne kroti hudobe slast;
 Tako daleč izletuje,
 Da zleti v peklenko past. —~~

Zibnilo

Zginilo je lice zalo,
 Zginil sladki mir sèrcá,
 Deklica ~~popred~~ ^u štimana *ponosna*
 Zdej ~~do tal~~ je ~~znižana~~, *— je do tal ponižana*

Med cveticami po loki *logu*
 Teče zmir še Bistrica;
 V vanjo ~~spet~~ ^u se ~~vmivat~~ hodi *— vrat, umivat hodi*
 Zapeljana deklica. *zvide*

zdi se ji, da reka
 Enkrat zopet pa vodica
 Tam pred njo se pomudi,
 In prav glasno ji na uho
 Očitaje zašumi:

„Dèkle, dèkle, zdaj le beži!
~~Zdaj za tebe nisim več!~~
 Jaz cvetleam ne prilivam
 Ko jim cvetje že je preč!“

Umirala ne bom te
Umirala ne bom te,
Ne prilivam več cvetleam,
Ki jem cvet odpadel je.

Blejsko jezero

Noč na Blejskem jezeru.

Žarki solčni so vgasnili
 Po robih Triglava že, so,
 Ptičev kori potihnili,
 Mrak pokriva vse gore. *okolico.*

Jezero stoji pokojno,
 Tiha noč razširja se,
 Zvezdnih lučic svit nebrojno
 Doli v ogledalo zrè.

In čolniček po vodici *gladini*
Tiho, mirno v gladkem teku privesla,
 Lepo kakor v srebernici
 Z néba žarki se igra.

Bratje zvesti, sèrčnomili
 So v čolnìču združeni,
 So od šuma se ločili,
 Da bi prosto pevali.

Pesmi sladke, sèrčno vnete
 V tiho noč odmevajo,
 Sèrca v pèrsih vsjũh pregrete
 V zvezdni plan se širijo. —

Čolnič mirno dalje plava
 Čez globine jezera,
 Od mogočniga Triglava
 Krepka sapa mu pihlja.

Duh domači sërca viža *vriža*
 In edini tako naj,
 Slave čolnič da se bliža
 Srečno čez globine v kraj!

Varno

Pozdrav.

^{Gam}
Pozdravljena te Gorenjska stran,
In tebe, Blèd, široko znan!
Snežnikov sivih množica,
Priserčno bod' pozdravljena!

Pozdravljen bodi gospodar —
Triglav kipeči, močni var!
Planine rožno venčane —
Bodite mi pozdravljene!

Otoka mila cerkvica,
Nebes kraljica in gospa,
Ljubeznipolna, usmiljena,
Ponižno bod' pozdravljena!

In šenkrate ti Gorenjska stran,
In ti, o Blèd! široko znan!
Snežnikov sivih množica,
Priserčno bod' pozdravljena!

Zvezdiča.

Preživo
Na nebu zvezdica *tam zvezda*
~~Tak živo~~ mgljā
 Kot hotla bi zduhat' *uganiti*
 Mi težo sercā.

Le tebi, zvezdica *oj zvezda*
 Zaupam samó,
 In tožim, kar v sercu
 Leži mi tesnó.

glej
 Lej, hodim za srečo
 Že leta in dni,
 In vender od sebe
 Me vedno podi.

In kamor se obrnem,
 Karkoli počnem —
 Iz ene težave
 Že v drugo *za* spet grem.

A
 In zdaj s' m' se vstavil,
 Več nočem naprej,
 S' m' sreči goljivi *goljivi*
 Se odrekel vselej.

Le gori pri tebi,
 O zvezdica ti! *Ozvodije lepó*
 Mi upanje zadnje *stalno*
 Naproti svitli. *Odseva svetlo.*

Mavrica.

V oboku nèba čez dolino
Razpeta, lej, je mavrica,
In žarke svoje kot zlatino
Izliva doli iz nebá.

Lg

Prelepo
Il
In

Kak lépa barve blesketajo
V cvečičnih vencih združene!
Kak solčni žarki v njih migljajo, —
Prikazen ta vsa rajska je! *veličastna je.*

zvišnja se
Nebo začne ~~se~~ spet vedriti,
~~V~~gasuje žarna mavrica, *bl In obledeva mavrica*
In krog za krogam čne tamniti *Trakovi žarni*
Krasota zginе naglo vsa! — *in odsviti*

In isto
Prečisto Lei, zopet se nebo obriše,
In solnce sije spet samó,
Hladivna sapa v cvetje piše,
Cvetice In rožee rádst dihajo.

Krasota kar izginé vsa.

Tako so nade vse
Tak sanje upa so minljive,
Podobne barvam mavrice;
Podoba pa resnice žive
Na nebu čisto solnce je.

Délápu^ost.

Ubrano /nj
Prijazno zvo^openje
✓ **V-dolžno doni,** *Če^o plan nam doni,*
Nam praznik znanuje, *ve^ovanja*
Veselo glasi.

Vse
Í^o delo težavno
Končali smo ^vže,
Dovoljno, veselo
Nam bije sercé.

Hvaležno zapójmo
Zdaj slavo Bogú,
In poj^omo veselo
Počívat domú!

Če^o tek in vso srečo
Hvalimo Bogá
Vsi budni počili
Zdaj bomo doma,

nam
Gospodovj^o praznik
Priblízal se je,
On duši veselje,
In moč nam dáje.

Počitek

Kako nam
Ó kako zahaja
Vše **Nam solnce lepó,**
Ozéra se milo
In jemlje slovó!

Oj, solnce ^{rumeno} prijazno
Vabití nas ~~če~~, ^{zdaj}
Na praznik veseli,
Da ž njim bi šli ~~tja~~ ^{v raj}.

Tam vedno obhaja ^{obhaja}
Se praznik vesel,
Nikoli ne mine,
Ga Bog je začel!

^{Oj, kmalu}
Ko enkrat se stekel
Življenja bo čas,
Bo delá pust večni
Tud prišel za nas.

^{In}
^{Bo}
^{Zmire bomo}
Če bomo živeli, ^{Bógu služili}
Služili zvestó,
Na praznik veseli
Šli bomo v nebó! —

Nova cvetica.

Trginité
Naj lepše ^{rožice} rožee so ^{uvéle} zveneéle
 In ~~zginile~~ mi iz vértá,
 Veselo zméraj so cvetele, *mi romir*
 Vedrile sêrce in duhá.

nyih
 Minljivost ~~ta~~ me v dušo gane,
 Globoko rani, skli britkó,
 In solza mi 'z očesa kane
 Na velih rožic gredico.

Pozlej,
 In lej! ta solza je kalila, —
 Sveté se nova rožica;

Oj tako lepa, tako mila,
 Nobena ni na vértu h'la! *Pozdravljena mi od srea!*

ce
 A! dolgo, kratko bo cvetela
 Ne vem, še jaz, le Bog to vé, sam ljubi Bog to
 Da zime meč bi je ne vzela

slanica
 To moje zdaj želi sree, *gorke so želje.* *ve*

Ptica.

Na vertu domačem
 Se ptica zgodnjala,
 In pesmice prve
 Presladko pevala.

Nje glasi ^{presladko} ~~pročudno~~
 So v ušesa doneli,
 In sèrce tak milo
 Živili in greli.

Pa ptiči predèrzni
 So revco naznali,
 Iz vèrta po gozdu
 Za sabo peljali.

In jastrob pridere
 Na ptice v gošavi,^{1/2}
 Oj ptičico mlado
 Ujame, zadavi! —

Ve, ptičice mlade,
 Doma le bodite!
 Nikar zapeljivcam
 Nič ne verjemite! —

Domovina. *)

Beseda sladka, domovina!
 Ne prideš več mi iz spomina;
 Kot iskra živa v sèrcu tliš,
 Ljubezen k sebi mi budiš.

Ko solnca žar na tebe sije,
 Sèrcé veselo v meni bije;
 Alj žalost tèrga mi duhá
 Meglá nesreč ~~ak~~ te obdá. // ^vce

Obličje ~~ak~~ je jasno tvoje, ~~ak~~ ^vakt
 Veselo moja struna poje;
 In če okó se ti solzi,
 V potokih moje se topi.

O sijaj, sijaj, solnce milo,
 Na ljube domovine krilo!
 Obličje jasni // ^vtámnó,
 In krasi s cvetjem jo ljubó!

*) Vglasbil št. Nědved.

Učitelj.

Učitelj kraljiček
 Učencam vsim je,
 On vlada, strahuje,
 Postave daje.

Učitelj očeta *Učitelj je oče,*
 Tud ima ime, *Učence redi,*
 Učence vse ljubi, *Za duše, telesa*
 Skerbuje za nje. *Njihova skabi.*

Učitelj vrtnar je, *Učitelj je vrtnik,*
 Učence redi, *Lep vrtec ima,*
 Jim čednosti rož'ce *Učence spozuje,*
 Na sèrca sadi. *na pravo ravna.*

Učitelj je ~~revez~~ *ubožec*
 In bogat je tud,
 Plačilo veliko
 Ga čaka za trud!

Kaj me v sèrce peče.

Imel sem vrtec, vrtec ljubi,
 Cvetele v njem so rožice,
 Prisèrčno so me veselile,
 Nobena reč tak sladko ne!

stvar tako še ne,

Sovražnik divji, razujzdani,
 Razdjal je cvetke mi ljubé,
 Veselje moje preč je bilo;
 Pa to ne peče me v sèrcé!

Končal cvetice mi je

potegal mi je svetle te

vse mi je uničil,

Cvetice lepo razcvetele
 Se bodo drugo pomlad spet,
 Veseliše se še razvile,
 Pognale bodo lepši cvet.

Obroščle bodo se cvetice,

ti,

Cvetice znopet se lepo

in znopet bodo veselile,

*in bodo mi dale
 Dajale cvetje še mlado,*

Prijatelj bil je sèrčnomili,
 V ljubezni sèrca zvezana,
 Veselje, žalost si delila,
 Sva sèrca bila eniža.

Pa smèrt nemila je razdèrla
 Veselje to in zveze te,
 Gomila hladna že ga krije; —
 Pa to ne peče me v sèrcé.

Ljubezen prava z duham^o biva,
 Zatreči s smertjo se ne dá;
 Tam gori enkrat v rečnem raji *zračnem kregi*
 Se bova zopet vidla. —

Učitelj bil učencov mladih,
 Učil sijn vedno jih skerbno,
 In radi vselej poslušali
 Nauke moje so zvestó.

Pa svet hudobni je popačil
 Nedolžne^a sčrca in duhá,
 Po vodi šli nauki moji —
 In to me peče v dno sčrcá!

Kresnica.

Kresnica, lepa lučica
 V lepoti vsa zamaknjena
 O mraku sem in tje švoli, *čarno se svetli,*
 Ošabno tako govori:

„Sim lepša ko so rožice,
 Svitleja še ko zvezdice;
 Stvari ni lepe več takó,
~~Za mano vsako gre okó!~~“
Vsako Ozira k meni se vsako.
 Topirji kmalo pridejo,
 Po noči čérni švigajo,
 Kresnico ~~sufilo~~ vjamejo, *brž vjamejo,*
 Neusmiljeno zadavijo. *Do kraja jo pogoltnijo.*

Takó godilo tudi se
 Bo tebi ošabno deklice:
 Glej, noša prešopirjena
 V pogubo rada pripelja!

→ druzno.

Nevestni lišp.

Povrasa **N**evesta mlada Minica

Upraša svojga ženina:

„Povej mi, ktero oblačilo

Za svatbo bi naj lepše bilo?

Al' kupim si tančičico *Napravin al' si ha-*

Al' pisano, al' svilnato?

Rudeči venec, ali beli,

Ovila kak bi ga po čeli?

In kakšen prstan, kakšen pas,

Povej, kaj lepši bil bi kras?“

In ženin koj nevestiel *svoji Minici*

Na to prijazno tak veli: *Prijazno tako govori:*

„Preljuba mi nevesta mila,

Ne išči skrbna ~~Ne išči več si oblačila!~~

Poštenost je tančičica, *ti haljica,*

Ki sije ti iz sërca dna;

Nedolžnost ti je venec beli,

Ni lepšjga v pomladi celi;

Ljubèzen zvesta prstan je,

~~Ki 'z sërca v sërce nama gre.“~~

Ki srini zveri kine daje

Pozimi.

Inulo leto je ljubó,
 Ne greje solnce več gorkó;
 In ljubeznjive rožice
 Pobrala huda zima je.

Pobrala huda zima je
 Veselje nam zunajno vse;
 Nam sneg zapadel je zemljó,
 Zaperti smo na dom samó.

Zaperti smo na dom samó
 Ko tičica je v kletico;
 In vender čas veselo gré,
 Pojemo pesmice lepé.

Pojemo pesmice lepé,
 Si ž njimi grejemo sercé;
 Le zemlja ti počivaj zdaj,
 Pomlad nam priti kmalo daj!

Pomlad nam priti kmalo daj,
 Veselih rožic, tičic raj!
 In tudi žita polni klas,
 Bogato let'no — bolji čas!

Na preji.

Kolovrate nažgimo zdaj,
 Le urno se vertejo naj!
 Sukajmo nit in gledajmo,
 Da lepa preja tekla bo.

Da lepa preja tekla bo;
 Zapijmo tudi pesmico!
 In mislimo: s kolovrati
 Življenje naše se verti.

Življenje naše se verti,
 Nam delati se zlo mudi;
 Nam vsaka reč vzdiguje glas:
 Minul bo kmalo zlati čas!

Minul bo kmalo zlati čas,
 Pobrala merzla zima nas;
 Zatoraj pridno delajmo,
 Življenje svoje boljšajmo.

Življenje svoje boljšajmo,
 Dokler ga še zamoremo;
 Vretena pa nažgimo le,
 Naj urno se okrog verté!

Šivilja.

Šivanka le urno
Obračaj se *ff!* // *mi*
Šivati, šivati *sešiti*
Se meni mudi!

teci
Nikar me ne zbadaj,
Mi tekaj gladkó,
Obleka da lepo
Mi šivana bo!

In nitka ne tégaj,
Se mi ne zmikuj,
Nikar ne nagajaj,
Gostó zavezuj!

67
In solnce skoz okno
~~Sijaj mi svitló,~~ *mi sijaj svetlo,*
~~Da nitke udeti~~ *Da niti vdevari*
Bom mogla urnó.

Šivilja pošteno
S šivanko živim,
Pod streho na gorkim
Dovoljno sedim.

Zadosti šivanja
In dela imam,
Izdelano slabo
Iz roke ne dam.

Pa tudi na sebe *Obleke se svoje*
Pozahit' ne smem, *Zabiti ne smem,*
Obleko Za obleko naj lepšo *Najlepšo*
Skrbeti si vem. *Prelepo otelelo*
Izbrati si vem,

Obleka naj lepša
Je čisto sercé —
Nedolžnosti halja *Krilov*
Za leta mladé. *So naše lepé.*

Ta obleka ne stara
Nikoli se ne, *ta*
Nje barva ko rožca *Pri Bogu, ljudeh*
Prelepo cveté. *Veljavo ima.*

Je lepša ko zarja
In solnce zlató,
O blagor mladenki,
Ki mara za njo!

Za tako obleko
Skrbeti si čem, *bon*
V nji enkrat v nebesa
Med svate pojdem.

*V njej pojdem med
svate*

V objubljeni slovi.

Plevice.

Žita so zelen^a že,
Delo bo imela Pletve že prihaja čas! *Pletve vže prišel je čas,*
Delo bo narediti Delo bomo zdaj imele *→ sadena.*
zdaj! Kar plevic je pridnih nas.

1/2c
 Razdelimo se v versté,
 Žita skerbno varujmo,
 Poišimo ves plevel,
 Čisto ga izrujimo!

Pridna je plevica ta,
 Ki plevela ne pusti,
 Urno pleve, gre naprej,
 Nima praznih besedi.

Boljša pa je tista še,
 Ki opleti sebe zna;
 V sèrcu raše tudi plevel, *1st nad*
 Blagor ji, ki ruje ga!

Lišp
 Nespodobnost je osat,
 Rado vsili se v sèrcé,
 Bliš, sovraštvo in napuh
 Čednosti nam zadušé.

bo demo

Pridne plevke biti čmo ;

Žito bomo čistile ,

In ruvale s svojih sere *iz vesti*

Bomo tud napake vse.

bo demo

Otrok in rožica.

Otrok.

Kdo tebe, lepa rožica,

Napravil je takó lepó?

Pro Tak krasna si in pisana,

Kdo dal ti suknjico je to?

Šivati sama, vem, ne znaš,

In ~~prat ne moreš tud iti,~~

Povej, od kod, od kod imaš

Obleko to, cvetica ti?

*Vsa lepa si, okrašena,
ti je obleko to?*

Oprati tudi sama ne,

Ki krasi te?

Rožica.

O ljubi otročičik moj!

Ne veš ti kdo oblači me! —

Prijatelj ta je tudi tvoj,

Ki vsaki dan ti kruh daje,

In tvoje ličice lepó

Rudeče barva, vije las,

Pošilja spanje ti sladkó,

In varuje te slednji čas.

11 li

Otrok.

Al; Oče je nebeški ta,

Ki molim k njemu vsaki dan?

Al; on za tebe skerb ima?

Al; ta je rožcam tudi znan?

+ je

Ko Li

Al Bog ozéra tudi se
Na vsako tako malo stvar?
Alj on obleko to dajé,
Pošilja svoj prezlati dar?

Rožica.

On mili Oče je povesod,
Za svoje vse stvari skerbi;
Njegova roka vsih dobrot
Različno tù in tam deli.
Kar klije vse in kar cveče,
Alj živo je, al je mērtvó, —
Povesod njegova milost gre,
Skērbi za vse očetovo.

*Naj živo je,
al je*

Zatoraj, ljubi deček moj,
Hvaliva Stvarnika obá!
Duhtela jaz bom cvet mu svoj,
V njegovo čast cvetela vsa;
In tako stori tudi ti:
Ga hvali, moli mu lepó,
Mu zvesto služi svoje dni,
Da enkrat vzame te v nebó.

*Posveti svoje
vse mu*

In služi z mirom mu zvestó!

Večer.

2. nebrojno
 Po nebu luna priveslala
 S premito čedo je zvezdic,
 In hladna sapa je pihljala
 Okoli tožnih mojih lic.

Umerla mi je sestra ljuba,
 Minulo ni še štiri dni!
 Prezgodna nagla ta me zguba
 Obupno peče, v dušo skli.

Izpulim v vertu tri cvetice,
 Prelepe cvetke lilije,
 In ž njimi grem na grob sestrice —
 Postavit ji spominike.

Nad glavo prvo sim ji vsadil,
 In drugo nižej nad sercé,
 In k nogam tretjo, — grob popravil,
 Prilil sim gorke jim solzé. —

In lil'je so se razcvetele
 Tak živo, milo in lepó,
 Podobne nji, rudečobele,
 In mile tak, kot nje okó.

Nišenci
Šolarji pri jaslicah.

○ jaslica ljube,
Kakó ste lepé!
Pri vas ^{nam} tak veselo
Nam bije sêrcé.

Utriplje

Ni lepšiga časa
Božični ko čas,
Ko Jezus sam dete
Je prišel do nas.

usmilil se

On Bog vsemogočni
Se v hlevce podá,
In jaslica revne ~~ubogé~~
Za ljubo imá.

Kak sveti, o dete!
Se tvoj nam obraz!
Kak svoje ročice
Steguješ do nas!

On nas
~~Nas vabiš vse k sebi,~~
Nas ljubiš sêrčno,
Nas hočeš objeti,
Peljati v nebó.

Peljati v nebó.

Pastirčki veseli

Tje x njemu
~~Kak ti tebi hité!~~

Darove nesejo,

~~Pred tabo kleče.~~ *Go svaš Ponižno časté.*

Tud mi otročiči *Mi tudi bi radi*

Mu Bi dali dari,

Pa revčki smo ubogi, *ničenci ubogi*

~~Nič našiga ni!~~ *Sirotni sami.*

rože
 Ko b' ~~rože~~ cvetele,

Koj šli bi po nje,

~~Naj lepših bi brali,~~ *iskali, Naj lepših, oj dete,*

Nabrali za té!

Bi zibelko tvojo

Ovenčali vso,

Do hlevca potresli

Bi ž njimi stezô.

Al rožic prinesti

Ne mor' mo s polja,

Zatoraj naj sêrce

Za rož'ca velja!

rože

Ponižno jih damo *tebi*

~~Vse tebi za dar,~~ *Darujemo vsi,*

~~Te prosimo, o dete!~~ *Te prosimo, vzprejmi*

~~Ne zverz' jih nikar!~~ *Te naše davi.*

Le tebi služili
 Vsi bomo lepó,
 Vse tvoje nauke
 Slušali zvestó.

Ti bodi nam vedno
 Povsod pred očmi,
 Za sabo nas vodi
 Življenja vse dni.

In enkrat pripešji
 Nas srečno s sabó —
 Tje k angelčkam svojim
 V veselo nebó!

Grob.

Grob, o grob! ti kraj premili,
 Kak prevzameš mi sercé!
 Milotóžnost me posili,
 In otrinja mi solzé.

Otožnost
 Čudna

L. In privabi

Kar je zdaj in davno bilo,
 V tebi zdaj je hranjeno,
 Kar se bode še rodilo,
 V tebi bo zapadeno.

Vem, o grob! da tudi mene
 Boš zagernil v svoj propad, —
 Misli zdajne razkropljene
 V eno zbral mi boš takrat.

Vender neostrašen vlegel
 Se v sbranilo tvoje bom, — Zavečje
 Vem, po tebi bom dosegel priromal
 V Zaželjeni pravi dom.

Pri vpeljavanji deklice v samostan.

Iz stolpča ozke line
Zvonček milo se glasi,
Čudno poje, v sèrce gine
Glas njegov na vse strani.

Kaj pomeni to zvo^{nj}enje,
Kaj tak mili, živi glas?
Kaj ljudi tam gomerlenje, *govorjenje*
Kaj začuden njih obraz?

Glej, ponižna v mladem cveti
Pride v cerkev deklica!
V roki ima križček^{ec} sveti,
Svatovsko oblečena.

Se v samoto zaročila,
Svetu dala je slovó,
V samostan se zaklenila,
Da nevesta božja bo.

Dobro veš, devica mlada,
Prekanjivosti svetá,
Zapustila si ga rada,
Nedopolni ti sèrcá.

Sreča prava tam le sije,
Kjer ne zgraja svētni tir;
Čednost le v samoti klije,
Ž njo pa sērca sladki mir. —

Cvéti rož'ca v tihem kraji,
Živi sladko svoje dni,
Naj se enkrat v svetem raji
Tvoje cvetje obnovi!

Savl in David.

Kralj sedi na svojem stolu,
 Duh nemirni ga teži,
 Davida pastirja kliče,
 Naj ga s pesmijo vedri!

In pastirček David pride,

~~Vse~~ se ~~pred~~ ~~vznožje~~ mu,

~~Ubere~~ ~~strune~~ in ~~zapoje~~

Veličastniga glasu:

*Ubere strune
in zapoje*

„Velik je Gospod v višavi,
 To spričuje vsaka stvar;
 Zarja, solnce in nebesa,
 Vse njegovih rok je dar.

Vzemi krono težko z glave,

Stopi v zraka čisti krog,

Rože sladki dih puhtijo,

V cvetji plava hrib in log.

Cvetje

*Rože sladki voj
puhtijo,*

Reven sicer s^ejm pastirček,
 In nezmožniga s^ercá,
 Vender me čutilo greje,
 Dviga se do Stvarnika.

Kak še le, o kralj na stolu!
 Moraš s^erce dvigniti!
 Kak Očeta vs^eh očetov
 Poslaviti vs^eh moči! ~~vs^eh moči~~ vse moči.

Žalost
 Pa obličje ti je t^amno,
 Močijo ti ga solzé,
 Tóžnost ti okó zakriva,
 Lica krasné ti vené!

Velik Bog je vsemočni
 Kak je velik Bog mogočni,
 Glej okoli, zdrami se!
 Cvetje rožno, duh prežlahtni
 V bričko dušo mir lijč. *Cvetje krasno in vonjava*
sre

Razvedruj si t^amno s^erce, *s* *lice*
 Solze naj ti ne tekó!
 Naj ko glasi pevajoči *strun ubrani*
 Žila bije ti sladkó!“

Hardi
 Toda kralj ne zjasni lica,
 T^erje še ga zat^amni;
 Čudni boj in strast presilna
 Bliska j^e mu iz oči.

Ne poslušá, in ne mara
Za prelepo pesmico;
— Ko bi trenil kviško ^u plane, —
Vérže v pevca sulico! —

* * * *1. jo se*

Táko tud je zdaj na svetu:
Pevce, ki lepó je pel,
Mnogokrat je že v zahvalo
Od svetá le sêrd ^{je} prejel.

Tolažnik.

Po svetu hodi angelj sêrčnomili,
 Potuje v plan, na góre in doline.
 Gospod pošilja k nam ga s tolažili,
 Da jasni nam obupa ~~silne~~ *obupanja* ~~tmine,~~ *tomine,*
 Tolažnik zvest, da v vsaki nam je sili,
 Da vodi nas doline solzne sine,
 Da upanje nam zadnje uterđuje *lj*
 In britkopolne nam solzé zbrisuje.

Družino vbogo tare reva silna,
 Pomanjkanje je v hišo nje se vrilo,
 Nesreča stiska v sêrce jo obilna,
 Ne pride blago več do nje rešilo,
 Nobena bliža se ji roka usmilna;
 Al' angelj ta prinese tolažila,
 Ji kaže, da za dežem solnce sije,
 Da v raji enkrat ji rešenja klije.

nekdo
 Marskdo je preč od ljube domovine,
 Očetov dom je mogel zapustiti, —
 Brez mile misli nanj mu dan ne mine,
 Ne more hrepenenja ohladiti;
 Pa angelj nese sladke mu spomine,
 Mu v duhu z domam da se veseliti, —
 Ga v sanjah pelje v hišo tje očeta,
 Iz rožic mu domačih vence spleta.

*Prijatelja
prijatelju*

Nemila smert je ljube tam pobrala,
 Prijatla od prijatla odločila,
 Ostale s srčno žalostjo navdala,
 Prebritkih solz jim kupo natočila;
 Al' tólažnika milost ni nehala,
 Koj nese sladke tje jim gotovila,
 Da zopet bodo z njimi se združili,
 In potlej nikdar več se ne ločili.

Bolnik v težavah silnih prezdibuje,
 Ozdraviti, umreti ni mogoče,
 Zalijajo obraz mu kaplje vroče;
 K postelji tej se angel že bližuje,
 Polajšati mu zadnjo uro hoče, —
 Odprè duhovne mu oči, ušesa,
 In srečno spremi dušo iz telesa. —

Sanja.

Deček v věrtu se spreha ja ,
 Ogleduje rožce svoje ,
 Radovaje pesmi po je , —
Ima ~~Vziva~~ zlate dneve maja.

Cvetke
 Rož'ce tērga , vence vije ; —
 Od vročine , nabēranja
 Zmaga trudna moč ga spanja ,
 V cvetji sladko si počije.

In mladenēik v zlatem krilu
 Se iz rožic mu prikaže ,
 Gleda cvetke mnoge baže ,
 Reče to mu k poslovilu :

„V vencu tem se pogrešuje
Cvetka Rož'ca ena še slovita *glasovita*
 V sred' violle klije skrita — *Pri vijolicah je*
Ki ~~ta~~ „modrost“ se imenuje. *skrita*

15. cvetka
 To poiši rož'ca drago ,
 V eni le cvete pomladi , *Enkrat le cvete v pomladi*
 Soznati ž njo se vadi , *ladi*
 Ta donāša cvetje blago !“

9

Urno deček če skočiti
 Gledat kje je cvetka mila, —
 Ali sanja ga zbudila,
 Rožice mu ne da dobiti.

Cvetke te mi ni dobiti

On pa
 Deček sanjo preišljuje,
 Spazi zlati náuk kmalo,
 In modrosti cvetko zalo
 Si nevtruden pridobuje.

9 Doček xre po wetki sveti,
 In iz sanje se prodrami;
 Zolaj po wetki tej le sami
 Hrepeni, jo če imeti.

Jezus, otročji prijatelj, otrok,

(Po Šmidu.)

V^o večer pomladni se žari,
 V zelene hribece solnce sije,
 In v žarkih jezero miglja,
 Ki cvet okol' mu vence vije.
 Ovčice že zapuščajo
 Cvetično zdaj dolin'eo milo,
 In čolnar h kraju že vesla,
 Na dom obrača si kermilo.

→ loge

1 št.

→ vže dolino

Od zjutraj do zvečer učil
 Neutrudeno je Jezus mili,
 In mnogim reve je odgual,
 Napolnil sërca s tolažili.
 Število gosto vsih ljudi
 Povsodi, ki ga je obdalo,
 Je bilo zlega rešeno,
 S tolažbo se je pokrepčalo.

Bil starček zjutraj še je slep,
 In zdaj že vidi solnce milo,
 In tukej gluhec pervikrat
 Zasliši ptičev žuborilo.
 Bolniki prineseni sem
 Vsi zdravi zdaj so in veseli
 S posteljo svojo šli domú,
 In Bógu so hvaležno peli.

1000 Bogu zahvalnice so peli.

Tam Jezus ves otruden že *utrujen v*
Sedi na robu sive skale, v
 Desnica že upehana
 Podpěra rožne lica *zale mu obraz čistiti.*
 Tak lépo, ko njegov obraz
 Romladno solnce pač ne sije,
 Tud' ne, ko luč, življenja moč
 Na zemljo vso nam doli lije.

*Sedi na skali
 močkoviti*

Rumeno

zadi
 Od strane zadej tam stoje
 Pobožno tiho, zaupljivo
 Z otroci svojimi matere, *skrbne*
 Udane že mu z vero živo;
 Prinesle rade sinke *se* *deja se*
 K Gospodu bi ljubezni mile,
 In blagoslova dečkom *otroci detetom*
 Od njega, da bi zadobile..

Utrujen
 Učenci pa jim branijo:
 „Otruden že je od učenja,
 Ga niste vid'le delati?
 Motiti ga, ni govorenja!“
 Otroke pa vesele pred
 Je žalost brička napolnila,
 In matere zdaj vidijo,
Da Kak sladka nada se skadila. —

Tovariš pa

Al on tovarš nedolžnosti,
 Ko sliši tako besediti,
 Jim reče: „Ne branite jim!
 Pustite male k meni priti!
 Resnično, tukej vam povem,
 Da takih je kraljestvo moje,
 Podobni mor' te biti jim,
 Da vzamem vas v domovje svoje.“

Prijaznosti vse g^{ra}njene
 So matere radost jokale,
 In svoje male hitro so
 Pri roci k njemu pripeljale.
 Otroci pa veseli vsi
 Zdaj k njemu so hiteli,
 In bolj ko pred pri materah
 So živi zdaj in preveseli.

Naj manjši kar objema ga,
 V naročji njega se raduje,
 In drugi z lasci si igra,
 Mu mil^ae lica ogleduje.
 Vsi drugi zraven tam stojé
 In k njemu gledajo veseli,
 Pobožno rok^ee sklepajo
 Da blagoslova bi ^{ta}prejeli.

In tak sladkó in tak ljubó
 Jim blagoslove podeluje,
 In čúti se resnično zdaj,
 Da Bog je tù, ki obdárjuje.
 Potihne v zraku ptčica,
 In rož'ca duh prijeten dije, —
 Stoji tud' solnce, zrě ljubó,
 Ko sreča taka dečkam sije. *in decem*

S hvaležnimi solzjčami *vse*
 Nebeškiga veselja mile,
 Osrečene po sreči tej
 So matere se spet vèrnile.
 Otrokam vsaka rekla je:
 „Večera tega ne zabite,
 V življenji vedno svojšmu
 Zveličarju zvesti bodite!“

Otroci bili
 In bili dečki so zvesti,
 Priserčno zmir so ga ljubili,
 Le, kar žalilo njega bi,
 Skerbnó so vselej se ognili.
 In on je bil prijatelj njih
 V življenji zmir na vsakem kraji,
 Po smèrti pa je ljubčkam *dal* *Gubim dal*
 Prelepi venec v svetem raji.

Venca.

(Po Šmidu.)

sladnici
Na vertu v utici zeleni,
 Z dišečim cvetjem zapleteni,
 Zvečer pri luni v žalosti
 V solzicah Nežica zaspi.

Očesi ko je ~~že~~ ^{za} sklenila,
 Kot rosa v rožca se vtérnila
 Solzica je na ličica, *Solzica jej na ličica*
 Svetila v nji se lunica.

Bogosto
 Pomanjkanje v nje hiši biva,
 In reva in potreba živa;
 Marsktera solza padla je
 Med prejo jlj v vretenice.

Zlató, srebro in bliš vabljivi
 Ponuja ~~človk~~ ji zapeljivi; *Ponuja človek*
 Bi zvodil v greh, dobil jo rad,
 Ponavlja želje mnogokrat.

Ne da se Nežica zmotiti,
 Ne z lepim, sladkim prekaniti;
 Ponudbi tej se odpové,
 Ohrani čisto si sércé.

Prezladno

In mirno v sanjah zdaj počiva
Nedolžnosti podoba živa ;
Od zvezdic doli iz neba
Se angeli svitli k nji^{ji} poda.

Dva zvita venca ji pokaže,
Različna sta in dvojne baže ;
Iz t^{er}nja eden je bodeč,
In drugi ^{iz} lepih rož cveteč.

Gre k nji, in jo lepó pozdravi,
Besede ljube te ji pravi :
„Od dveh teh vencov eniga
Si zb^{er}i, vzemi, hrani ga.

Izb^{er}i

Kdor ^{iz} le rož le téga svéta,
Si t^{er}njast venec tamk^{er} spleta :
In t^{er}nja kdor se ne boji,
Tam v raji rožnat ven^e dobi.“

venec zlat

In Nežka seže koj z desnico,
Izvoli suho si t^{er}njico ;
Junaško se ob^{er}ne preč, —
Ne zmoti venec je cveteč.

Cvetice v vencu

In rož'ce v ven'cu se zlatijo,
 V nebeškem svitu zažarijo;
 In angelj reče preden gre:
 „Ta venec tam bo čakal te!“

Ubožno ^{neža} Nežka je živila,
 Nadloge voljno vse tērpela;
 In tū napreti že miglja *Naproti pa jej vse miglja*
 Prelepi ~~cvet~~ ji iz nebá.
venec

Enkrat.

Cvetice cvetejo
 Nam vsako pomlad,
 In zemlja daruje
 Pogosto nam sad;
 A leta človeške
 Le enkrat cvetó,
 Le samkrat obhaja
 Se leto mladó.

Vse ptice, ki grejo,
 K nam pridejo spet,
 Od loga do vértá
 Nam letajo pet;
 A človek, ki ide,
 Nazaj ga več ni,
 On tukéj na svetu
 Le enkrat živi.

Ko solnce zaide
 Zvečer za goró,
 Nam drugi dan zopet
 Razžári nebó;
 A človek, ki zajde,
 Ne pride nazaj;
 Na svetu le kratek
 Človekov je raj.

Dóbrova.

(Po ljudski pripovedki.)

Leži, leži dolinica
Dolin'ca lepa Dóbrovska,
Zelene trate in poljé
Se z gojzdi gostimi vérsté.

Pastirček tam je pasel mlad
Ovčice svoje mnogokrat;
Zverine divje bal se ni,
Od svoje čede jo podi.

Zgodi se nek poletni dan
Ko tropič svoj že ima zbran,
Ovčic mu dvéjéh manjka še,
Iskat ji koj po gozdu gre.

Ni dolgo v gozdu se mudil,
Ovčici ljube je dobil;
A kaj je to, on sam ne vé,
Klečalé ste ovčici dve!

Pred njima pak podoba je
Blišeče božje Matere;
In sveti strah obide ga, *na prevzame ga*
Prečudno gre mu do sercá.

seja

Podobíe ^{neto je} je kaj pobral,
 Jo skerbno hranil, k sebi djal;
 Domu ^{ov} hiti z ovčicami,
 Prigodbo pravi materi.

In mati ^{shran!} spravi podobo to,
 Ni mar ji zanjo kaj biló;
 Naravnost izgovarja se:
 Igrača to otročja je!

Pastirček zjutraj v gozdu spet
 Podobo najde kakor pred;
 Domu ^{ov} hiti z ovčicami,
 Pokaže spet jo materi.

„Gotovo vzel si jo domá,“
 Zavrne mati, ^{sinčika kara ga,}
 „Kakó bi le podoba ta
 V dobrávo gosto sama šla?“

In mati ^{shrani} zopet spravi jo,
 Zaklene skerbno v skrinjico,
 Prepričati se dalje če,
 At kaj resnice v temu je!
 Resnice kaj v tej stvari je.

Pastirček zjutraj v gozdu spet
 Podoba najde kakor pred;
 Domu hiti z ovčicami,
 Pokaže spet jo materi.

Prestraši mati se zelo
 In mati zlo prestraši se
 Ko zvé, da ^{je} to resnice je,
 Verjame vse, in ^{od} iz sercá
 Časti Marijo in Bogá.

Na kraj prigorbe čudne te
 Marskteri romat, molit gre; *Pobožni romajo*
 Kapelico sozidajo, *ljudje,*
 Podobo v njo postavijo.

Marije čast se tù glasi,
 Pomoči mnoge Bog deli.
 In kmalo še postavijo
 Prijazno cerkev romarsko.

Iz daljnih krajev sem ljudje
 K Marii v cerkev to hité,
 In tudi še današnji dan
 Ta sveti kraj je dobro znan.

Tù starih sedem lip je še,
Mogočno so izrašene,
Na njih naj raje ptič' pojó,
Marii hvalo, čast dajó.

~~Od bližnjih krajev in drugod
Ljudje sem grejo v božjo pot,
Marija mila Dóbrovska
Pomoč in milost mnogim dá.~~

Rožna dolina.

(Po ljudski pripovedki.)

Dolina neka je bilá
Vsa pusta in še skalnata,
In deček pasel tù ovcé
Pred solncam vsaki dan je že.

In zraven mislil, in je pel
Od božje Matere vesel,
In s ptiči gozdno množico
Je družil svojo pesmico.

Enkrát nad njim se mavrica
Razgérne lepo barvana,
In Mati božja sama se
Prikaže dečku z mavrice. *→ se in*

nož Kovarico
In lepib ~~rožic~~ ~~torbico~~
Iztrese mu v dolinico,
Preljubo se mu nasmehlja
Obraza milo rajskiĝa.

In zopet mine, zgine vse
Vse zopet v žarkih mavrice,
In rožlĝe te se razgredó,
Po vsi dolini se ~~svetó~~. *razsvetó*

Glej pust in skalnat pred ta kraj
 Spremenil se je v zlati raj,
 In duh prijeten v vse strani
 Od kraja tega ven ~~pubti~~, *zadišé.*

V dolini tej pa vedno še
 Šopek naj lepših rož cveté;
 Drugodi niso tak ~~lepé~~, *nikjer drugéj,*
 Dolina ima njih imé. *tako lepé,*

Marija luč v ^otamóti.

V ^etamni noči in viharu

Gozdovo s^em šel stezó,

In zaidši v kraj nevarni

Zgubil pot zarašeno.

*Zgubil
v krivo*

*Lajdem v huoli kraj
nevarni*

Sém in tje po gozdu begam,

Na pomoč obupam že,

V ^{temno}gosto noč pred sabo segam,

V strahⁿ bije mi s^ercé.

Kar od daleč se zasveti

Miglajajoča lučica,

Up začenja mi, *živeti,*

Odjenjuje strah s^ercá.

In veselo, zaupljivo

K svílli lučici hitim,

Kjer pomoči ljubeznjivo

Zadobiti si želim.

luči tje hitim,

Prihitim do kraja kmaloⁿ

Tje do mile lučice,

Znamnje, glej, je zablísalo

Tú nebeške Matere.

*Pridem, vidim luči
sú mile,
ki me xmot rešila
Belo znamenje je bilo
Ljube božje matere.*

Pri
 Pred ovenčano Devico
 Svftla lučica gori ;
 Tak premilo tolažnico
 Duš pobožni tu časti.

*Tako v noči in tam
 Duš pobožni tu živi.*

Čudnomilo to prešine,
 Mi pregane dušo vso,
 Vsa boječnost precej zginе,
 V Mater zrem v usmiljeno.

„O Devica! tukej v sili
 Pomočnico najdem te,
 Tvoj obraz prisrčnomili
 Tukej ~~tud~~ odkriva se!

Predobrotljiva si ^{mi} Mati,
 Milosti povsod deliš ;
 V tvojim varstvu ni se bati,
 V dan mi noč ti spremeniš.

O premila! prosim, sveti
 Tudi mi življenja noč!
 Daj v obraz ti mili zreti,
 Dobivati v njem pomoč!“

Ko zdihujem še k Devici
 In zročujem se ~~takoj~~ *gorkó*
 Mi prisije po tamnici
 Bleda luna čez goró.

Žarki njeni so svetili
 Daljno pot tamné noči, *potje te noči*
 Vender ~~sladki~~ niso bili *mihi*
 Ko Device pred oči. —

In oblaki so zakrili
 Plavajoče lune žar;
 Sviti D'vice pa vgasniti *Svete D'vice žarki mihi*
 Niso v sèrcu mi nikdar!
žasnejo pa mi

Neprenéhoma svetijo
 Potovanja mi stezé
 Ljubeznjivo me budijo, —
 Navdihujejo sercé! —

Glósa.

Enako bili smo rojeni,
Različno, mnogo vsi živimo;
Enako bomo vsi umrli,
Različno zopet bomo vstali.

Zagledali še v grehu tmine
Svítlobo perviga smo dneva,
Nezmožnosti in bolečina,
Odločena nam bila reva.
V pomoči drugih se redili,
V pomoči bili smo skojeni —
Pravice ene smo dobili:
Enako bili smo rojeni.

11 v. xg

Nam um se bistril, pamet vnela
Je bolj al manj po glavi mladi,
In mnogo želja hrepenela
Za zvezdo sreče v zlati nadi,
Se trudimo pri mnogih delih,
Zdihujemo, se veselimo;
Potujemo po mestih, selih:
Različno, mnogo vsi živimo.

moji nax bodo zapuščale
~~Poidejo moči nam kmalo~~

~~In prišel bo nam čas jeseni,
Mladosti leta, lice zalo~~
Minilo bo ko dim megleni.

ve,

*ure
le
ubein
le*

Vsím zadnja ura bo odbila,
 Oči enako vsi zapérli,
 Posvetnost vsa bo nas pustila:
 Enako bomo vsi umérli.

S seboj

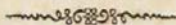
S seboj le vzeli dobre dela
 Vse bomo, ki smo jih storili,
 In duša zanje bo prejela,
 Kar tukéj smo si zaslužili.
 Gospoda glasi, zemlji širni
 Presilno bodo zabučali, —
 In tù veseli, tam nemirni:
 Različno zopet bomo vstali.

Kje sim se peti učil. 78

V naročji ljube mamice
Spletaje perve venčike —
Od nje sim peti se učil!

Ko Stvarnik mi zavest zbudi,
Hvaležnost v sèrce mi vsadi, —
Me peti njemu je učil!

Ko dom med brate me sprejel,
Za mîlo petje me je vnel, —
Mi prepevati je velil!

W

KAZALO.

Cerkvene.

	Stran.
Božična I. Zveličar preljubi	1
„ II. Pastirci iz spanja	4
„ III. Naj slava v višavi	7
„ IV. Prelepo nocoj nam žari itd.	11
„ V. O sveti dan! ti dan veseli	14
Svečnica I. O Marija, božja Mati!	15
„ II. Stermite! Bog se v dar itd.	16
Pepelnica	17
Poslovilo	18
Velika noč I. Skalovje groba se razgane	20
„ II. Današnji žarki zarje mile	22
„ III. Zapoj veselo, o kristjan	23
Nebohod	25
Binkošti	27
Sveta želja	29
Dobri pastir	30
Molitev	32
Gospodov dan	34
Nebesa	36
Marii brez madeža spočeti	38
Oznanenje Marii	40
Češena si Marija	43
Marii I. O Devica bod' češena	44
„ II. Ti edina	46
Slava Marii	47
Marija pomočnica	48
Marija tolažnica	50

	Stran.
Marija, moja misel	51
Marija zarja	52
Pred Marijo	53
Zaupanje k Marii	54
Preród	56
V spomin Šmarne gore	58
Marija v nebesa vzeta	59
Sveta Cecilija	61

Druge.

O spremenu leta	65
Pomlad	66
Cvetje	67
Luna	68
Moj dom	71
Moj vertec	72
Na vertu	73
Deklica in rožica	74
Minljivo	76
Pri Savici	78
Bistrica	80
Noč na Blejskem jezeru	83
Pozdrav	85
Zvezdica	86
Mavrica	88
Delapust	89
Nova cvetica	91
Ptica	92
Domovina	93
Učitelj	94
Kaj me v serce peče	95
Kresnica	97
Nevestni lišp	98
Pozimi	99
Na preji	100
Šivilja	101
Plevice	103

	Stran.
Otrok in rožica	105
Večer	107
Šolarji pri jaslicah	108
Grob	111
Pri vpeljavanji deklice v samostan	112
Savl in David	114
Tolažnik	117
Sanja	119
Jezus, otročji prijatelj	121
Venca	125
Enkrat	128
Dóbrova	129
Rožna dolina	133
Marija, luč v tamoti	135
Glósa	138
Kje sim se peti učil	140

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

